

Μακεδονίας, τῇ ἐξηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι, Πτολεμαῖος—Τὸ λοιπὸν τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἀνεγινώσκετο. Ὁ λίθος οὗτος ἐκάλυπτεν ἀνασκαφὴν, περιέχουσαν δύο ἀρχαιότατα ξίφη, περικεφαλαίαν, ἀσπίδα, καὶ μεγάλους τινὰς πηλίνους ἀμπορεῖς. Ἐπὶ τῆς λαβῆς μιᾶς τῶν μαχαίρων ἦτον ἡ εἰκὼν ἀνθρώπου, ἐπὶ δὲ τῆς περικεφαλαίας ἦσαν γλυφαί, παριστάνουσαι τὸν Ἀχιλλεῖα σύροντα τὸ πῦμα τοῦ Ἑκτορος περὶ τὰ τείχη τῆς Τρώδος. Πιθανὸν ὅτι τρικυμία κατέλαβε τὸν Πτολεμαῖον τοῦτον εἰς τὸν Μέγαν Ὠκεανὸν (ὡς ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὸν Ἀτλαντικὸν) καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὰ παράλια τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἡ δὲ σιωπὴ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων περὶ τοῦ συμβεβηκότος τούτου εὐκόλως ἐξηγείται μὲ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ζητήσας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐχάσθῃ μετὰ τοῦ πληρώματος, καὶ οὕτω δὲν διεσώθῃ καμμία τῆς ἀνακαλύψεως αὐτοῦ εἰδήσις.

Μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐν Ἰνδία Ἑλληνικῆς δυνάμεως οὐδὲν Εὐρωπαϊκὸν ἔθνος κατέλαβε κτήματα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ἐκτὸς πρὸς τὰ τέλη τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος. Ἡ τῶν πολιτικῶν σχέσεων ὁμως μεταβολὴ δὲν ἐπέφερεν οὐσιωδὲς τι ὡς πρὸς τὸ μετὰ τῆς Ἰνδίας ἐμπόριον. Τοῦτο ἐξηκολούθει ἔτι ν' ἀκμάζῃ καὶ ν' αὐξάνῃ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς Ἀλεξανδρείας, ὑφ' ἧς μόνης καὶ κατεῖχετο.

ΠΕΡΙ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑΣ.

Ἡ ΜΕΝ μεμψιμοιρία εἶναι δυσάρεστος διάθεσις τῆς ψυχῆς καὶ ὅλων τῶν γινομένων, ὅπως ἂν γίνωνται. Ὁ δὲ μεμψίμοιρος τοιοῦτος, ὥστε, ἀφοῦ τὸν στεῖλῃ ὁ φίλος μερίδα ἀπὸ συμπόσιον, λέγει πρὸς τὸν κομίσαντα, Ἐλυπήθης τὸν ζωμὸν, καὶ ὀλίγον οἶνον, καὶ δὲν μ' ἐκάλεσας εἰς τὸ δεῖπνον; Καὶ ἐνῶ καταφιλεῖται ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἀπὸ ψυχῆς ἀγάπης αὐτῆς. Μένεται δὲ καὶ τὸν Θεὸν, ὅχι διότι ἐβρεξεν, ἀλλὰ διότι ὕστερον. Ἄν δὲ καὶ ὁδὸν συμβῇ νὰ εὕρῃ χρήματα, λέγει, Ἀλλὰ θησαυρὸν δὲν εὕρηκα πώποτε. Καὶ ἂν ἀγοράσῃ δοῦλον καλὸν εἰς ὀλίγην τιμὴν, ἀφοῦ παρεκάλεσε πολλὰ τὸν πωλητὴν, λέγει, Θαυμάζω ἂν εἰς τόσον ὀλίγην τιμὴν ἡγόρατα τόσον καλὸν δοῦλον. Πρὸς δὲ τὸν μετ' αὐτοῦ συγχαίροντα, διότι ἀπέκτησεν υἱόν, λέγει, Ἄν προσθέσης, καὶ ὅτι ἐξημιώθῃ τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου, θέλεις εἰπεῖν ἀλήθειαν. Καὶ ἂν εἰς τὸ δικαστήριον κερδίσῃ, λαβὼν ὅλας τὰς ψήφους, μέμφεται τὸν συνήγορον, ὅτι παρέλειψε πολλὰ ἀπὸ τὰ δίκαιά του, καὶ δὲν τὰ ὠμίλησεν. Ἄν δὲ εἰς ἀνάγκην τοῦ προσφέρωσιν οἱ φίλοι χρηματικὴν βοήθειαν, καὶ τὸν συγχαρῇ τις ἐνεκα τούτου, λέγει, Καὶ πῶς; ἐνῶ πρέπει νὰ ἐπιστρέψω πρὸς ἕκαστον τὰ χρήματα, καὶ περιπλέον νὰ εὐγνωμῶ ὡς εὐεργετηθεῖς.—ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

Ο ΕΥΤΡΙΣΚΩΝ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴν δὲ μὴ ἀγαπῶν, ὁμοιάζει τὴν νυκτερίδα, ἥτις, ἂν καὶ ὀφθαλμοὺς ἔχῃ νὰ διακρίνῃ ὅτι ὑπάρχει ἥλιος, ἔχει ὁμως ὀφθαλμοὺς τόσον πονηροὺς, ὥστε δὲν εὐφραίνεται εἰς τὸν ἥλιον.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΥΠΟΓΡΑΜΜΟΙ.

ΘΕΛΕΤΕ ὑπογραμμοὺς τινὰς τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς; Ἀκούσατε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ διηγούμενους τὰ τοῦ βίου του. Θέλω ἀναφέρειν τινὰ ὡς συντείνοντα μάλιστα εἰς τὴν ἡθικὴν, καὶ ὡς ὠφέλιμα εἰς τὴν νεολαίαν.

Φιλονεικία (λέγει ὁ Λουκᾶς) ἐγένετο μετὰ τῶν μαθητῶν, τίς αὐτῶν ἔσεται ὁ μεγαλύτερος; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτοὺς· Ὅι βασιλεῖς τῶν ἔθνων κυριεύουσιν αὐτὰ, καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτὰ καλοῦνται εὐεργεταί. Σεῖς δὲ μὴ πράξετε οὕτως· ἀλλ' ὁ μείζων γενέσθω ὡς ὁ νεώτερος, καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν. Ὡραῖον μάθημα ἰσότητος! Ἐθνη! Θέλετε νόμους ἰσότητος; δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχητε τούτους γεγραμμένους εἰς χάρτην συνταγματικὸν, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες ὑμῶν καὶ σεῖς αὐτοὶ χρεωστεῖτε ἅπαντες νὰ καθαρίσσητε τὴν καρδίαν ἀπὸ πάσαν φιλαρχίαν, καὶ ὡς ἄρθρον πίστεως νὰ παραδεχθῆτε τὴν ἀπάρνησιν πάσης φιλοπρωτείας· διότι ἐκ τῆς ἀπαρνήσεως τῆς φιλοπρωτείας ἑκάστου μέλους τῆς κοινωνίας παράγεται ἡ γενικὴ ἰσότης.

Ὁ Ἰησοῦς, διηγούνται οἱ Ἀπόστολοι, κατὰ τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, εἰς τὸ χωρίον Γεθσημανί, ἀποσπασθεῖς εἰς λίθου βολὴν, προσήχετο. Προγνώριζων δὲ τὴν ἄραν, καὶ ἦν ἐμελλε νὰ συλληφθῇ, ἤλθεν εἰς τοὺς μαθητὰς του, καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ πλησιάζει ὁ παραδιδούς με· ἐλάλει ἔτι, ὅτε ὁ Ἰούδας ἤλθε μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὅπλων, καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐφίλησεν αὐτόν. Εἰς αὐτὸ τὸ φίλημα, τὸ ὁποῖον ὁ προδότης μαθητῆς ἔθετο σὺνθημα τῆς παραδόσεως τοῦ διδασκάλου του, εἰς αὐτὸ τὸ φίλημα τὸ κεντήσαν ἀναμφιβόλως τὴν καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ τὴν λόγῃν, ἥτις ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐνύζε τὴν πλευράν του, ὁ Ἰησοῦς, ὅλος ἀγαθότης, ὅλος συγχώρησις, λέγει πρὸς τὸν προδότην· Φίλε, διὰ ποῖον ἤλθεις;

Ὁ Ἰησοῦς (λέγει ὁ Ἰωάννης) κατὰ τὸ Ἱερὸν ἐδίδασκε τὸν λαόν· τότε οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι φέρουσι πρὸς αὐτὸν γυναῖκα ἐπὶ μοιχεία συλληφθεῖσαν, καὶ λέγουσι· Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸν νόμον αὐτοῦ διέταξεν αἱ τοιαῦται νὰ λιθοβολῶνται· σὺ τί λέγεις; Ὁ Ἰησοῦς, βλέπων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον τῆς γυναικὸς, πρὸς αὐτοὺς εἶπεν, Ὁ ἀναμάρτητος ἐξ ὑμῶν πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτῆς βαλέτω. Οἱ λιθοβόλοι, ἐλεγχόμενοι ἀπὸ τὴν συνείδησιν, ἐξήρχοντο εἰς καθεῖς, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἕως τῶν ἐσχάτων. Οὕτως ἀπέμεινε πλησίον τῆς γυναικὸς μόνος ὁ Ἰησοῦς, κάτω κύπτων· ἀλλὰ βλέπων τοὺς πάντας φυγόντας· Γυνή, εἶπε, ποῦ εἰσὶν οἱ κατήγοροί σου; κἀνεῖς δὲν σὲ κατακρίνει; Καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη, Κἀνεῖς Κύριε! ἐπανελάβε δὲ ὁ Ἰησοῦς, Οὐδ' ἐγὼ σὲ κατακρίνω· πορεύου, καὶ μὴ πλέον ἀμάρτανε. Σωτηρία ζωῆς μετὰ πόσης μετριοφροσύνης χορηγούμενη! ὁποία γλυκεῖα παραίνεσις! ἡ νοθεσία δὲν προσβάλλει τὴν εὐεργεσίαν. Εἰς

τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ὅποια σεμνοπρέπεια! περὶ τὸ νεαρὸν καὶ λάμπον αὐτοῦ πρόσωπον ὅποια αἰδώς!

Κατὰ τὴν πόλιν Νάϊν ὁ Ἰησοὺς ἐγεύετο εἰς οἰκίαν Φαρισαίου· ἀμαρτωλὸς γυνή, ἐλθούσα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ σταθεῖσα παρὰ τοὺς πόδας του, ἔβρεχεν αὐτὸν μετὰ δακρῶν, καὶ διὰ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῆς ἐξέμασε καὶ κατεφίλει καὶ ἤλειφεν αὐτοὺς, ἀλάβαστρον κομίσασα μύρου· ὁ ὁμοτράπεζος Φαρισαῖος μετὰ φρίκης, ἀποστροφῆς καὶ καταφρονήσεως ἔβλεπε τὴν ἀμαρτωλὸν· ἀλλ' ὁ Ἰησοὺς, στραφεὶς εὐμενῶς, εἶπε πρὸς αὐτήν, 'Αφώνται σου αἱ ἀμαρτίαι· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.'

Ὁ λόγος αὐτοῦ πόσῃ σοφίαν ἐγκρύπτει, ὅταν ἡ χεὶρ του εὐλογῇ τὴν ἀθωότητα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν βρεφῶν!

Ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ προσέφερον εἰς αὐτὸν βρέφη, ἐπιθυμῶντες νὰ ἐπιθέσῃ τὴν θείαν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, καὶ νὰ τὰ εὐχῇ· ἰδόντες δὲ τοῦτο οἱ μαθηταὶ του, ἐπετίμησαν τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλ' ὁ Ἰησοὺς, προσκαλέσας τὰ βρέφη, εἶπεν· 'Ἀφετε τὰ παιδία νὰ ἔλθωσι πρὸς ἐμὲ, διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.' Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅστις δὲν δέχεται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, δὲν εἰσέρχεται εἰς αὐτήν. Ἄν πάντες δὲν ἐπιστρέψῃτε πρὸς τὴν πρώτην ὑμῶν ἀπλότητα, ἂν δὲν γενῇτε ὡς τὰ παιδία, δὲν εἰσέρχσθε εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν κατὰ τὴν ζωὴν ταύτην, καὶ γ' ὡς ἐν τῶν παιδίων τούτων, αὐτὸς ὑψωθήσεται κατὰ τὴν ἄλλην. Προσέχετε, μὴ καταφρονήσῃτε κανένα τῶν μικρῶν τούτων, διότι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς βλέπουσι διαπαντὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Ὡς περὶ σία φιλοσοφία! ὦ γλυκυτάτη καὶ ἀποπνεύουσα μόσχου καὶ μύρου ἡθική!

Θέλετε ἄλλην πρᾶξιν τοῦ Ἰησοῦ πλήρη γλυκυτάτης μελαγχολίας; Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς σταυρώσεως του (λέγει ὁ Ματθαῖος) διέτριβεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ κατὰ τὴν Βηθανίαν· τότε ἦλθε πρὸς αὐτὸν γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου βαρυτίμου, καὶ τὸ ἔχυσεν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καθημένου. Ἰδόντες τοῦτο οἱ μαθηταί, εἶπον· 'Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη; τοῦτο τὸ μῦρον ἠδύνατο νὰ πωληθῇ εἰς πολλὰ χρήματα, καὶ ταῦτα νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς.' Ἀλλ' ὁ Ἰησοὺς εἶπε· 'Μὴ ἐνοχλεῖτε τὴν γυναῖκα, ἔργον καλὸν ἔπραξεν εἰς ἐμὲ. Πάντοτε τοὺς δυστυχεῖς ἔχετε· αὕτη, θέσασα τὸ μῦρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς ἐνταφιασμόν μου τὸ ἔβαλεν. Ἀμὴν λέγω εἰς ὑμᾶς· ὅπου ἂν κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο, καὶ ἡ πρᾶξις αὐτῆς θέλει λαληθῇ πρὸς μνημόσυνόν της.'

Θέλετε δεῖγμα εὐμενοῦς φιλίας; Θέλετε δάκρυα τυφερᾶς καρδίας πίπτοντα ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκείνου, οὔτινες εἶδαν τὸ σύμπαν, καὶ περιέκλεισαν τὸ παρελθόν καὶ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος; Ἀκούσατε τὸν Ἰωάννην διηγούμενον τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου· ἀκούσατε τὸν ἀπλοῦν ἀλῆα τοῦτον, ἱστοροῦντα τὸ συμβάν τοῦτο μετ' ἀφελείας καὶ ἱφους Ὀμηρικοῦ.

Ἦσθ' ἐν εἰς Λάζαρος τις ἐκ Βηθανίας, καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ Μάρθα καὶ Μαρία ἔστειλαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, λέγουσαι· 'Κύριε, ὁ παρὰ σοῦ ἀγαπώμενος ἀσθενεῖ'· ἀκούσας ὁ Ἰησοὺς εἶπεν, 'Αὕτη ἡ ἀσθενεία οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.' Καὶ τότε μὲν ἔμεινε δύο ἡμέρας εἰς τὸν τόπον ὅπου διέτριβεν· ἔπειτα δὲ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς· 'Υπάγωμεν πάλιν εἰς τὴν Ἰουδαίαν.' Εἰς τὴν Ἰουδαίαν! λέγουσιν οἱ μαθηταί. 'Διδάσκαλε, οἱ Ἰουδαῖοι ἐξήτουν νὰ σὲ λιθώσωσι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ; Καὶ ὁ Ἰησοὺς ἀπεκρίθη· 'Λάζαρος, ὁ φίλος ἡμῶν, κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνήσω αὐτόν. Ὁ Λάζαρος ἀπέθανεν, ἀλλ' ὑπάγωμεν πρὸς αὐτόν.'—'Υπάγωμεν,' εἶπεν ὁ Θωμᾶς περίλυπος, 'ν' ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ.'

Ἐλθὼν λοιπὸν ὁ Ἰησοὺς, ἤρρε τὸν Λάζαρον τέσσαρας ἡμέρας ἔχοντα εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων παρηγόρουν τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ των. Ἡ Μάρθα δὲ, ὡς ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἰησοὺς ἔρχεται, τὸν προϋπάντησε, καὶ εἶπεν, 'ὦ Κύριε, ἂν ἦσο ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ καὶ τὴν ὥραν ταύτην γνωρίζω κάλλιστα, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει δώσειν ὅσα ζητήσης.' Τότε ὁ Ἰησοὺς λέγει πρὸς αὐτήν· 'Ὁ ἀδελφός σου θέλει ἀναστῇ.'—'ὦ Κύριε, τὸ γνωρίζω, ὅτι θέλει ἀναστῇ εἰς τὴν ἀνάστασιν κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν.'—'Μάρθα, ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ, ὁ δὲ πιστεύων εἰς ἐμὲ καὶ ἀποθάνων ἀνίσταται.'—'Ναί, Κύριε, πρὸ πολλοῦ ἐγὼ ἐπίστευσα, ὅτι σὺ ὁ Χριστὸς εἶσαι, σὺ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.' Αὐτὰ εἰπούσα ἡ Μάρθα, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, καὶ κατ' ἰδίαν φωνάξασα Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν της, εἶπεν· 'Ὁ διδάσκαλος ἦλθε, καὶ σὲ ζητεῖ'· ἐκείνη δὲ, ὡς ἤκουσεν, ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν, καὶ οἱ παρηγοροῦντες αὐτὴν Ἰουδαῖοι τὴν ἠκολούθησαν, νομίζοντες, ὅτι πρὸς τὸ μνημεῖον διευδύνετο νὰ κλαύσῃ. Ἡ Μαρία ἦλθε λοιπὸν ὅπου ἦτον ὁ Ἰησοὺς· ἅμα δὲ μακρόθεν τὸν εἶδεν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, λέγουσα· 'Ἄν ἦσουν ἐδῶ, δὲν ἀπέθνησκεν ὁ ἀδελφός μου.' Ὁ Ἰησοὺς, ὡς εἶδεν αὐτὴν κλαίονσαν, καὶ κλαίοντας ἔτι τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὴν Ἰουδαίους, ἐλυπήθη καὶ ἐταράχθη, καὶ εἶπε· 'Ποῦ τὸν ἔχετε ἀποτεθειμένον; καὶ τινες ἐξ αὐτῶν εἶπον· 'Αὐτὸς ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ δὲν ἠδύνατο τάχα νὰ ἐνεργήσῃ, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος; Ὁ Ἰησοὺς ἔρχεται λοιπὸν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ λέγει· 'Σηκώσατε τὸν λίθον'· ἀποκρίνεται ἡ Μάρθα· 'Κύριε τέσσαρων ἡμερῶν εἶναι ὁ νεκρὸς, καὶ ἀποφορὰν ἴσως ἔχει.' Λέγει ὁ Ἰησοὺς· 'Δὲν σὲ εἶπον, ὅτι, ἂν πιστεύῃς, θέλεις ἰδεῖν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἐσήκωσαν τὸν λίθον, καὶ ὁ Ἰησοὺς ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω, καὶ εἶπε· 'Πάτερ, εὐχαριστῶ σε, ὅτι ἤκουσάς μου'· καὶ αὐτὰ εἰπὼν, φωνὴ μεγάλη ἔκραξε· 'Λάζαρε, δεῦρο ἔξω!' καὶ ἐξῆλθεν ὁ νεκρὸς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας· εἶχε δὲ τὸ πρόσωπόν του περιδεδεμένον διὰ σουδαρίου, καὶ τότε εἶπεν ὁ Ἰησοὺς· 'Λύσατέ τον, καὶ ἀφετέ τον νὰ ὑπάγῃ.'

—Π. ΣΟΤΤΕΟΣ.